

Arrest

nr. 62 905 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn, geboren op 12 mei 1974 te Byureghavan. U woonde samen met uw echtgenote K.L. (...) (O.V.X) en uw 2 minderjarige kinderen in Byureghavan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van volgende redenen. U en uw vrouw zijn sinds 2006 aangesloten bij de Getuigen van Jehova. U organiseerde bijeenkomsten van de Getuigen van Jehova bij u thuis. Eén jaar na jullie toetreding werd een vriendin van uw vrouw, M.M. (...), op jullie aangegeven ook lid van de Getuigen van Jehova. Op 4 september 2009 stond er politie aan uw deur. U diende mee te gaan naar het politiebureau van Byureghavan. De ondervragers vertelden u

dat Marine op 3 september 2009 bij een thuisbevalling, waarbij ze geholpen werd door geloofszuster Silva, problemen had gekregen. Hierbij is haar kind overleden en diende zij naar het ziekenhuis overgebracht te worden. U en uw vrouw werden beschuldigd van de dood van het kind. U werd hierbij door de agent aangemaand om te stoppen met uw geloofsovertuiging en geen bijeenkomsten meer bij u thuis te organiseren. Na 3 à 4 uur mocht u beschikken. Aan de ingang van uw appartementsgebouw werd u aangevallen door Gorik, de broer van Marine, Gaspar, de man van Marine, Vardan, de schoonbroer van Marine en nog andere mannen. Toen u boven kwam, zag u dat uw vrouw voordien was aangevallen. Uw vrouw heeft de politie opgebeld en deze hebben een proces-verbaal opgemaakt. Op 5 september 2009 's avonds rond 11 uur kwamen de mannen terug naar uw appartement. Jullie hebben de deur niet opengedaan, waarna de mannen jullie appartement beschoten. De volgende ochtend ging uw vrouw, samen met uw zoon, naar de politie om klacht in te dienen naar aanleiding van deze beschieting. Op de terugweg van het politiebureau probeerde een groene wagen uw vrouw en zoon aan te rijden. Toen uw vrouw u dit vertelde, besloot u het dorp te verlaten en naar een tante van uw vrouw in Hoktembryan te gaan. De tante stelde voor om een klachtbrief te schrijven naar Jerevan. Nadat de brief werd verstuurd, kwamen er mensen, vermoedelijk de familieleden van Marine, naar het huis van de tante. Jullie waren op dat ogenblik niet thuis. Hierop besloten jullie ongeveer op 16 of 17 september 2009 te vluchten naar uw tante in Tsaghkashen. U hield zich daar schuil tot uw vertrek. U en uw gezin verliete

n Armenië uiteindelijk op 21 december 2009, met het vliegtuig vanop de luchthaven Zvartnots, met jullie eigen paspoorten, naar België, dat jullie diezelfde dag bereikten. U en uw vrouw, K.V. (...) (O.V. 6.551.426) dienden op 24 december 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw militair boekje, uw diploma, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van uw echtgenote en uw kinderen Arman en Alla, de geboorteakte van uw echtgenote en de geboorteakte van Alla, de erkenning van het vaderschap van Arman, de erkenning van het vaderschap van Alla en een aanvraagdocument 9 ter op naam van uw echtgenote voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van uw geloof als Getuige van Jehova. Hierdoor kreeg u problemen met de familie van M.M. (...), een vriendin van uw vrouw die zich via jullie had aangesloten bij de Getuigen van Jehova, nadat zij haar kind verloor tijdens een thuisbevalling. U werd eveneens door de politie meegenomen omwille van uw geloof.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u in Armenië zou gekend hebben met de familie van Marine aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs van de door u aangehaalde ernstige problemen met de familie van Marine; u en uw vrouw werden immers fysiek aangevallen, uw huis werd beschoten en er werd gepoogd uw vrouw en kind aan te rijden (CGVS p.13; CGVS K.L. (...), p.8). U legde evenmin enig document voor omtrent de familie van Marine, hoewel u verklaarde dat zij machtige mensen zijn in Armenië en hierover op de computer informatie terug te vinden is (CGVS p.19-20; CGVS K.V. (...), p.13). U verklaarde echter dat bewijzen u niet interesseerden toen u nog in Armenië verbleef (CGVS p.21). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Er werden daarenboven een aantal ongerijmdheden en vaagheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen evenals tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Aangaande de stappen die u ondernam om een visum te verkrijgen, verklaarde u in eerste instantie dat u en uw vrouw toen samen naar de ambassade zijn gegaan om een visum te regelen, maar dat jullie niet binnen zijn gegaan (CGVS p.12). Tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u even later dan weer dat u alleen naar de ambassade ging (CGVS p.26). Toen u met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u het zich niet meer kon herinneren en dat zij waarschijnlijk niet is meegegaan (CGVS p.26). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Aangaande de aanval op jullie op 4 september 2009 verklaarde u dat uw vrouw er niet zo erg aan toe was toen u die dag thuiskwam en dat u niet zag dat zij bloedde aan haar gezicht (CGVS p.21, p.26). Uw vrouw verklaarde hierover echter dat u wel gezien had dat zij was aangevallen en dat er op het moment dat u naar boven kwam nog bloed aan haar gezicht was (CGVS p.17). Bovendien legden zowel u als uw echtgenote vage verklaringen af omtrent S.D. (...), een invloedrijk familielid van de man van Marine. U verklaarde dat S.D. (...) hoofd was bij de hoogste diensten van het politiebureau in Jerevan, maar u kon niet concreet zeggen bij welke dienst hij deze functie uitoefende, noch wat zijn titel was (CGVS p.19). Uw vrouw zei in dit verband enkel dat er een machtige persoon in de familie van Marine zat, waarbij ze vermoedde dat

hij bij een ministerie van Justitie van de politiediensten werkte, maar kon hier evenmin verdere informatie over verschaffen (CGVS K.V. (...), p.13). Ten slotte kan worden opgemerkt dat u en uw vrouw evenmin concrete informatie konden verschaffen omtrent de klachtbrief die jullie verstuurd vanuit Hoktembryan. Uw vrouw kon enkel aangeven dat deze brief naar de hoogste politiediensten van Jerevan werd verstuurd (CGVS p.16). U verklaarde dan weer dat u vermoedde dat deze brief naar het justitiepaleis werd gestuurd, waarbij u aangaf dat de brief gericht was aan de minister van Justitie van wie u echter de naam niet kon weergeven (CGVS p.23). Uw verklaringen hieromtrent dat de tante en haar man hierna de aanspreking en het adres van jullie klachtbrief invulden, kan evenmin overtuigen, zeker gezien het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u destijds als jurist was afgestudeerd (CGVS p.7 en 23; CGVS K.V. (...) p.16). Het is hierbij opvallend dat u noch uw vrouw van deze klacht enig bewijs konden voorleggen (CGVS p.13, p.18). Nu verklaarde u weliswaar dat u in uw land nooit een bewijs krijgt bij het indienen van een klacht (CGVS p.18). Net om deze reden zou men redelijkerwijze van u, een afgestudeerde jurist, kunnen verwachten dat u een kopie zou hebben gemaakt van de door u en uw vrouw opgestelde klachtbrief wat trouwens ook geldt voor de door uw vrouw ingediende klacht naar aanleiding van de beschieting van uw woning. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Uit de door u voorgelegde kopies van de eerste pagina van uw paspoort en deze van uw kinderen Alla en Arman blijkt bovendien dat deze paspoorten u op 12 november 2009 werden uitgereikt, op het ogenblik dat u zich volgens uw verklaringen schuilhield. Nu verklaarde u weliswaar dat jullie jullie Armeense paspoorten niet persoonlijk hadden afgehaald, wat normaal gezien wel moet, maar dat de zoon van uw tante, H.I. (...), uw paspoorten voor u heeft geregeld (CGVS p.11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat paspoorten in Armenië in persoon moeten worden aangevraagd en bij afhaling ter plaatse moeten worden ondertekend, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. U verklaarde voorts dat uw paspoort, dat u na uw aankomst in België was kwijtgeraakt, een uitreisstempel en een visum bevatte, maar kon hierbij niet aangeven door welk land dit visum was uitgereikt, hoewel u verklaarde dat u uw paspoort gedurende de ganse reis naar België in handen had gehad (CGVS p.12, p.14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast en ontstaat tevens het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, bewust probeert achter te houden om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.

Voor wat betreft het door uw vrouw aangebrachte document van Dr. Delouvroy d.d. 9 december 2010 dient te worden opgemerkt dat dit document niet gericht is aan het Commissariaat-generaal maar wel aan de Dienst Regularisatie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Afgezien daarvan stellen wij vast dat dit attest werd opgesteld enkel en alleen op aangeven van uw vrouw. Hierbij is het niet duidelijk of dit attest werd opgesteld binnen een therapeutische relatie of op basis van 1 consult. Bovendien kan dit attest in geen geval bewijs aanleveren dat de beschreven symptomen het rechtstreekse gevolg zijn van de door u en uw vrouw aangehaalde feiten. Het attest is evenmin van die aard dat het de geloofwaardigheid van het asielrelaas van uw vrouw kan herstellen. Tot slot dient ten aanzien van het door uw vrouw vermelde probleem van aandachtsstoornissen te worden opgemerkt dat uit de kwaliteit van haar gehoor kan worden vastgesteld dat uw vrouw in staat is tot het zelfstandig en functioneel verdedigen van haar asielrelaas. De kwaliteit van het interview van uw echtgenote laat zien dat de feiten goed gesitueerd zijn in tijd en ruimte en voldoende rijk aan details (data, namen, plaatsen, ...). Dit document kan de geloofwaardigheid bijgevolg niet herstellen.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat u uw actuele vrees niet aannemelijk kunt maken. Zo hebben u, noch uw vrouw, sinds jullie vertrek uit Armenië geïnformeerd naar de huidige stand van zaken inzake uw persoonlijke problemen (CGVS p.25; CGVS K.V. (...), p.18), hoewel u verklaarde dat u via een kennis, die naar Armenië ging, voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal nog documenten heeft ontvangen uit het huis van uw moeder (CGVS p.6, p.11). U informeerde volgens uw echtgenote evenmin naar de stand van zaken inzake de door u ingediende klachten (CGVS K.V. (...), p.17). Uw vrouw verklaarde overigens dat jullie zich evenmin informeerden over eventuele problemen van zuster Silva, die geholpen had bij de thuisbevalling (CGVS K.V. (...), p.12). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Voor wat betreft de problemen die u aanhaalt met uw overheid omwille van uw geloof als Getuige van Jehova kan worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de Jehova-getuigen officieel geregistreerd zijn als godsdienst en dat zij hierdoor de mogelijkheid hebben om vrij hun godsdienst te beleven. Traditioneel bestaat er in de Armeense samenleving wel nog steeds een afkerigheid ten aanzien van Jehova-getuigen. Dit kan resulteren in belemmeringen bij het organiseren

van bijeenkomsten, beledigende uitspraken of occasioneel een handgemeen. Er is echter geen sprake van zwaarwichtig of systematisch geweld. Noch worden Jehova-getuigen gearresteerd of juridisch vervolgd, met uitzondering van dienstweigeraars. Er is geen sprake van Conventiegerelateerde vervolging van Jehova-getuigen in Armenië. Er dient te worden vastgesteld dat de situatie van de Jehova-getuigen die u beschrijft en waarop u uw vrees voor vervolging baseert, met name dat u niet aanvaard wordt door uw overheid en dat u naar de politiediensten werd geroepen om uw geloof niet langer uit te oefenen, dan ook niet strookt met voornoemde informatie.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen, geen geloof kan gehecht worden.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen Arman en Alla, de erkenning van het vaderschap van Arman en Alla, uw huwelijksakte en uw diploma bevatten louter persoonsgegevens, welke in deze beslissing niet worden betwist. Uw militair boekje toont aan dat u verschillende malen omwille van medische redenen ongeschikt werd bevonden voor militaire dienst, wat hier evenmin ter discussie staat.

Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ik ook voor uw echtgenote K.V. (...) (O.V. 6.551.426) een weigeringsbeslissing nam voor wat betreft het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en verwijst naar rechtspraak van de Raad van State omtrent deze motiveringplicht. Vervolgens verwijst verzoeker naar het gegeven dat zijn asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat hij, in geval van terugkeer naar Armenië, vreest opnieuw te worden geïsoleerd door de autoriteiten en door derden omwille van zijn geloof als getuige van Jehova.

Verzoeker verwijst naar de conclusie van de bestreden beslissing en voert tevens aan dat de betwiste beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting weer aangaande deze formele motiveringsplicht en verwijst dan naar de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk is. Deze conclusie is volgens verzoeker een subjectieve interpretatie en hij argumenteert dat het feit dat een relaas niet aannemelijk is, niet noodzakelijk betekent dat dit gegeven ook werkelijk niet mogelijk is. Verzoeker benadrukt verder dat zijn geloof als getuige van Jehova op zich niet wordt betwist door de verwerende partij. Verzoeker argumenteert dan ook dat een motivering die bestaat uit strikt subjectieve gegevens onvoldoende is om de gewezen beslissing te dragen.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht ter staving van zijn asielaanvraag, verwijst hij naar de bewijslast van een asielzoeker. In het licht van deze bewijslast wijst verzoeker er op dat verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat deze verklaringen, mogelijk, geloofwaardig en plausibel zijn en dus niet in strijd mogen zijn met algemeen bekende feiten. Volgens verzoeker is dit van toepassing in zijn geval en hij argumenteert dan ook dat men inderdaad kan verwachten dat deze documenten worden voorgelegd, maar dat dit in geen geval een dragend argument kan zijn van dergelijke beslissing.

Verder wijst verzoeker er nog op dat door een coherent en een geloofwaardig asielrelaas naar voren te brengen de kandidaat vluchteling het voordeel van de twijfel dient te krijgen. Tevens voert verzoeker aan dat hij geen tegenstrijdigheden heeft afgelegd tussen zijn opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaring en die van zijn echtgenote. Hij licht toe dat hij en zijn vrouw en de smokkelaar naar de ambassade zijn gegaan om een visum te verkrijgen, maar dat zijn vrouw niet mee naar binnen is gegaan. Wat betreft de aanval op zijn vrouw van 4 september 2009 verklaart verzoeker dat hij vooral zwaar werd aangepakt en hij hierdoor in shock was en daardoor niet in staat was om te zien wat er zich allemaal rondom hem afspeelde. Verder verduidelijkt verzoeker dat hij enkel weet dat de persoon S.D.

(...) hoofd was bij de hoogste diensten van het politiebureau van Jerevan en dat hij niet weet wat zijn functie was, noch zijn titel kent. Verzoeker wijst er op dat hij niet rechtstreeks door S.D. (...) werd aangevallen. Tot slot volhardt verzoeker dat de tante en haar man de aanspreking en het adres van de klachtbrief invulden. Verzoeker stelt dienaangaande dat hij zo hardhandig was aangepakt dat hij mentaal niet in orde was om zijn zaken op orde te stellen en hij daardoor beroep deed op de hulp van zijn tante en haar man. Hij blijft er bij dat het in Armenië mogelijk is dat de paspoorten niet persoonlijk worden opgehaald en wijst er op dat het de zoon is van zijn tante H.I.(...) die de paspoorten heeft geregeld.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal zijn problemen tracht te minimaliseren, ondanks het feit dat zijn problemen wel ernstig zijn. Hij verwijst dan ook naar de passage van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal beaamt dat er inderdaad een discriminatie bestaat op basis van zijn geloof als getuige van Jehova in zijn land van herkomst. Verzoeker argumenteert dan ook dat het niet volstaat dat de commissaris-generaal de problemen van verzoeker erkent, zonder vervolgens de noodzakelijke conclusies daaraan te koppelen, zijnde het toekennen van een zekere vorm van tijdelijke bescherming.

Verzoeker verwijst tevens naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor vluchtelingen waarin zou zijn gesteld dat het begrip vervolging afgeleid dient te worden uit het artikel 33 van de Conventie van Genève. Verzoeker benadrukt dat indien er sprake is van één van de "bedreigingen" zoals vermeld in het artikel 33 van de Conventie van Genève, met name van leven of vrijheid op grond zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren van een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, er altijd sprake is van vervolging.

Verzoeker concludeert dan ook dat zijn vrijheid wordt bedreigd en hij voert aan dat de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal niet fundamenteel en voldoende zijn om de hoedanigheid van de vluchteling te weigeren aan verzoeker.

Verzoeker vraagt dan ook om in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in zin van artikel 1 van de Conventie van Genève te erkennen. In subsidiaire orde vraagt verzoeker om hem de subsidiaire bescherming toe te willen kennen en desgevallend de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.3. Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat de commissaris-generaal oordeelde dat zijn relaas niet aannemelijk is, dit wijst op een subjectieve interpretatie van zijn relaas en hij eveneens stelt dat een motivering die bestaat uit subjectieve gegevens strikt onvoldoende is om de bestreden beslissing te

dragen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat iets niet aannemelijk is, niet noodzakelijk betekent dat dit gegeven ook niet mogelijk is, gaat hij er aldus aan voorbij dat de bewijslast in beginsel juist berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, met name de commissaris-generaal, die moet onderzoeken om de waarde van de bewijs elementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen. De commissaris-generaal beschikt over een redelijke appreciatiebevoegdheid, doch dient uiteraard in het licht van de motiveringsplicht zijn oordeel te steunen op draagkrachtige motieven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn problemen die hij aanvoerde ter staving van zijn asielaanvraag aannemelijk te maken. Vooreerst motiveerde de commissaris-generaal dat verzoeker geen enkele begin van bewijs van de door hem aangehaalde ernstige problemen heeft neergelegd. Daarnaast stelde de commissaris-generaal tevens vast een aantal ongerijmdheden en vaagheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote en tussen de verklaringen van verzoeker zelf. Verder oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de zoon van zijn tante de paspoorten heeft afgehaald en motiveerde de commissaris-generaal eveneens dat verzoeker het actuele aspect van zijn vrees niet aannemelijk heeft gemaakt, aangezien hij en zijn echtgenote sinds hun vertrek niet hebben geïnformeerd over de stand van zaken van hun problemen in Armenië.

De Raad benadrukt dat de verschillende motieven van de bestreden beslissing gezamenlijk dienen te worden gelezen, daar de commissaris-generaal op basis van dit geheel van motieven oordeelde dat verzoeker niet als vluchteling in zin van het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens zet verzoeker enkele verduidelijkingen uiteen in zijn verzoekschrift aangaande de ongerijmdheden en de vaagheden die zijn vastgesteld.

Vooreerst verklaart verzoeker nu dat hij en zijn vrouw met de smokkelaar naar de ambassade zijn gegaan en zijn vrouw niet mee naar binnen is gegaan. Uit het verhoorverslag van verzoeker van 7 februari 2011 blijkt dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoeker hieromtrent reeds tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. De Raad verwijst naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing:

“(…)

Aangaande de stappen die u ondernam om een visum te verkrijgen, verklaarde u in eerste instantie dat u en uw vrouw toen samen naar de ambassade zijn gegaan om een visum te regelen, maar dat jullie niet binnen zijn gegaan (CGVS p.12). Tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u even later dan weer dat u

alleen naar de ambassade ging (CGVS p.26). Toen u met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u het zich niet meer kon herinneren en dat zij waarschijnlijk niet is meegegaan (CGVS p.26). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. (...)"

De Raad stelt vast dat uit het verhoorverslag van verzoeker blijkt dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoeker hieromtrent tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Nu geeft verzoeker bovendien een derde versie weer omtrent de stappen die hij heeft ondernomen om naar de ambassade te gaan om een visum te verkrijgen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeker.

Met betrekking tot de aanval op verzoeker en zijn vrouw op 4 september 2009 stelt verzoeker dat vooral hij degene was die hard werd aangepakt. Hij was hierdoor in shock en was daarom niet in staat om te zien wat er zich allemaal rondom hem afspeelde. Dit overtuigt niet. Het betreft een a posteriori uitleg. Voorheen verklaarde verzoekster dat verzoeker wel gezien had dat zij was aangevallen en dat er op het moment dat verzoeker naar boven kwam nog bloed aan haar gezicht was (CGVS p.17).

Wat betreft de verklaring aangaande de S.D. (...) een invloedrijke persoon van de familie van Marine, de vriendin van verzoekster, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat de familie van Marine, die hen vervolgde, door deze persoon beschermd werd. Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote zowel de functie als de titel van deze persoon niet kennen is een overtollig motief is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij volhardt dat de zoon van zijn tante zijn paspoort is gaan afhalen stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker zijn relaas eveneens herhaalt wat betreft zijn verklaring aangaande de klachtbrief die hij en zijn echtgenote zouden hebben ingediend en verzoeker gaat geenszins in op de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent. De Raad schaart zich dan ook achter het volgende onderdeel van de bestreden beslissing:

"(...)Ten slotte kan worden opgemerkt dat u en uw vrouw evenmin concrete informatie konden verschaffen omtrent de klachtbrief die jullie verstuurd vanuit Hoktembryan. Uw vrouw kon enkel aangeven dat deze brief naar de hoogste politiediensten van Jerevan werd verstuurd (CGVS p.16). U verklaarde dan weer dat u vermoedde dat deze brief naar het justitiepaleis werd gestuurd, waarbij u aangaf dat de brief gericht was aan de minister van Justitie van wie u echter de naam niet kon weergeven (CGVS p.23). Uw verklaringen hieromtrent dat de tante en haar man hierna de aanspreking en het adres van jullie klachtbrief invulden, kan evenmin overtuigen, zeker gezien het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u destijds als jurist was afgestudeerd (CGVS p.7 en 23; CGVS K.V. (...) p.16). Het is hierbij opvallend dat u noch uw vrouw van deze klacht enig bewijs konden voorleggen (CGVS p.13, p.18). Nu verklaarde u weliswaar dat u in uw land nooit een bewijs krijgt bij het indienen van een klacht (CGVS p.18). Net om deze reden zou men redelijkerwijze van u, een afgestudeerde jurist, kunnen verwachten dat u een kopie zou hebben gemaakt van de door u en uw vrouw opgestelde klachtbrief wat trouwens ook geldt voor de door uw vrouw ingediende klacht naar aanleiding van de beschieting van uw woning. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast. (...)"

Het argument van verzoeker dat hij niet heeft geïnformeerd naar de huidige stand van zaken inzake zijn problemen aangezien hij zich moet schuil houden en zo weinig mogelijk contact zoekt met andere Armeniërs, kan de Raad niet overtuigen. Immers, van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij enige belangstelling heeft in de evolutie van deze problemen. Verzoeker betwist dit ook niet, maar stelt zonder meer dat hij zich moet schuilhouden in België zonder enige bijkomende toelichting.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat de commissaris-generaal het probleem die getuige van Jehova's kennen in Armenië erkent, zonder hiervoor de noodzakelijke conclusies te trekken, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal inderdaad stelt in de bestreden beslissing dat er traditioneel een afkerigheid bestaat in de Armeense samenleving ten aanzien van Jehova getuigen. Dit kan resulteren in belemmeringen bij het organiseren van bijeenkomsten, beledigende uitspraken of occasioneel een handgemeen. Er is echter geen sprake van zwaarwichtig of systematisch geweld. Noch

worden Jehova-getuigen gearresteerd of juridisch vervolgd, met uitzondering van dienstweigeraars. De verwerende partij wijst er bovendien terecht op in haar nota dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Gelet op wat reeds is uiteengezet kan dan ook worden besloten dat de commissaris-generaal zijn oordeelde steunde op draagkrachtige motieven die steun vinden in het administratief dossier en niet kunnen beschouwd worden als subjectief en dus willekeurig. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die de vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen wijzigen. De Raad schaart zich dan ook achter het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker toont niet aan dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoeker ook niet dienstig kan verwijzen naar het artikel 33 van de Conventie van Genève. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij vluchteling is zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De vraag van verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen en hem de erkenning van de vluchtelingenstatus te geven en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen kan niet worden ingewilligd.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De middelen van verzoeker zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS